

RIKOKSENA RAHA - CASE 2

Tämä podcast-jakso on koostettu useasta eri tosielämän tapauksesta yhdeksi kuvitteelliseksi tarinaksi. Jakson tuottamiseen on käytetty tausta-aineistoa, josta alkuperäiset lähteet, henkilöihin viittaavat tiedot ja tapaukset on muutettu todellisten henkilöiden yksityisyyden suojaamiseksi. Tämä jakso käsittelee helpon rahan vaaroja - onko "helppoa rahaa" edes olemassa? Miten tavallisen nuoren elämä voi mullistua yhden jännittävän ja vaarattomalta kuulostavan, mutta harkitsemattoman ystävänpalveluksen seurauksena silloin, kun tähdet eivät olekaan kohdillaan? Jaksossa kuulet, kuinka käytännössä kuka tahansa voi joutua osalliseksi rikokseen tahtomattaan. Mihin se, että yrittää hyvää hyvyttään auttaa jotakuta toista, voi pahimmillaan johtaa? Tämä on "Rikoksena raha" -podcast.

INTRO

Lukion ensimmäisellä luokalla opiskelleen Niinan tiistaipäivä koulussa sujui kaikin puolin tavalliseen tapaan. Oppitunneilla hän keskittyi opetukseen vaihtelevalla menestyksellä ja välitunnit kuluivat yhdessä kavereiden kanssa TikTok-videoita selaillen ja edellisviikonlopun tapahtumista jutellen. Iltapäivällä, kesken oppitunnin, Niinan puhelin täräsi saapuneen viestin merkiksi. Viesti oli hänen poikaystävältään, Eerolta. Eero oli juuri täyttänyt kahdeksantoista vuotta ja nuoripari oli tapahtumien aikaan seurustellut noin vuoden verran, vaikka he olivatkin tunteneet toisensa lapsesta saakka. Nuorten vanhemmat olivat nimittäin hyviä ystäviä keskenään ja perheet olivat käyneet aiemmin muun muassa pohjoiseen suuntautuneilla laskettelulomilla ja auringontäyteisillä etelänreissuilla yhdessä. Tunteet nuorten välillä olivat kuitenkin roihhtaneet vasta myöhemmin ja parin vuoden ikäerosta huolimatta myös vanhemmat olivat antaneet suhteelle siunauksensa, sillä tiesivät molempien olevan fiksua, kohteliaita ja vastuullisia nuoria.

Eeron lähettämän viestin sisältö sai Niinan kihisemään innosta. Viestissä luki:

"Haluutko lähteä mun kanssa käväsemään Helsingissä perjantaina?"

Niina ja Eero asuivat Kemissä, noin 700 kilometrin päässä Helsingistä, eivätkä reissut pääkaupunkiin olleet mitenkään tavallisia, päinvastoin. Ajatus siitä, että hän pääsisi edes hetkeksi pois "tuppukylästä", joksi Niina kotikaupunkiaan nimitti, oli houkuttava, eikä Niina epäröinyt, kun hän näpytteli poikaystävälleen vastauksen:

"Todellakin! Mut miks Helsinkiin?"

Eero ehdotti, että hän tulisi hakemaan Niinan tämän koulupäivän päätteeksi ja hän kertoisi tytölle asiasta silloin tarkemmin.

Eero itse oli syntynyt ja varttunut Helsingissä, mutta kun Eeron isä viitisen vuotta aiemmin oli saanut Kemistä erittäin hyvän työtarjouksen, oli koko perhe sen seurauksena muuttanut Kemiin. Kuten olettaa saattaa, ei tuolloin 13-vuotias Eero ollut ensin pitänyt ajatuksesta ollenkaan: kaikki hänen kavereidensa ja harrastuksensa olivat Helsingissä. Hänestä tuntui siltä, että yhtään häntä ajattelematta, vanhemmat vain repivät hänet irti kaikesta siitä, mikä oli

hänelle tuttua ja pakottivat hänet aloittamaan uuden elämän keskellä ei-mitään. Eero oli tehnyt mielipiteensä selväksi myös vanhemmilleen, jotka olivat yrittäneet lepytellä poikaansa pelikonsolein ja muin lahjoin ja lopulta Eeron oli vain täytynyt hyväksyä se tosiasia, että Kemistä tulisi hänen uusi kotinsa. Eero oli kuitenkin pysynyt yhteydessä parhaimpiin ystäviinsä pääkaupunkiseudulla ja hän viestitteli näiden kanssa eri sovellusten avulla jatkuvasti. Yksi näistä kavereista olikin tehnyt Eerolle ehdotuksen: voisiko Eero, joka asui hyvin lähellä Ruotsin rajaa, käydä noutamassa hänen tuttaviltaan lastillisen nuuskaa ja kuljettaa sen hänelle Helsinkiin. Vaivanpalkaksi kaveri lupasi maksaa Eerolle 500 euron palkkion.

“Tää on oikeesti tosi iisi homma. Jengi kuskaa nuuskaa ihan koko ajan, eikä ketään tällaset jutut ees kiinnosta. Ei ainakaan sillon, jos sä käyt rajalla vaan kerran - niillä on paljon parempaakin tekemistä, kun kytätä tällasia juttuja”, kaveri vakuutteli Eerolle.

Eero oli varsin tietoinen siitä, mitä Suomen ja Ruotsin rajalla, Tornio-Haaparanta -akselilla tapahtui. Hänellä itselläänkin oli tuttuja, jotka kävivät jatkuvasti Ruotsin puolella hakemassa nuuskaa ja jota he sitten myivät eteenpäin omille kavereilleen. Huolimatta siitä, ettei Eero itse ollut koskaan koskenut nuuskaan, ja tupakkaakin hän oli kokeillut vain kerran, jokin hänen saamassaan ehdotuksessa kiehtoi häntä. Eero oli aina ollut stereotyyppisesti ajateltuna kiltti poika, joka eli sääntöjen mukaan ja totteli vanhempiaan ja hän tiesi kyllä, ettei hänelle ehdotettu nuuskanhakureissu ollut laillinen. Eero oli myös yhtä mieltä kaverinsa kanssa siitä, ettei hän, kunnollisen perheen kunnollinen poika, joka vain käväisisi Ruotsin puolella kerran, varmasti jäisi kiinni, joten Eero järkeili, että reissuhan tarjosi hänelle oikeastaan vain pientä lisäjännitystä muuten kovin tylsään arkeen. Juuri ajokortin saanut Eero oli lisäksi innoissaan siitä, että pääsisi ajamaan pidempää matkaa ja vieläpä ihan Helsinkiin saakka. *“Miksi ei?”*, hän ajatteli ja vastasi kaverinsa tarjoukseen myöntävästi.

Tämän saman tarinan Eero kertoi myös Niinalle haettuaan tämän koulusta tiistaina. Niina ilmoitti lähtevänsä ehdottomasti mukaan ja koska ajomatka Kemistä Helsinkiin kestäisi ilman pysähdyksiäkin jo kahdeksan tuntia yhteen suuntaan, oli Eero matkaseurasta enemmän kuin kiitollinen. Eero ehdotti, että Niina lintsaisi perjantain koulusta, jotta he voisivat lähteä liikkeelle jo heti aikaisin aamusta. Niina tiesi, että hänen vanhempansa suuttuisivat, kun saisivat tietää hänen lintsanneen, mutta milloin hän muka muuten pääsisi käymään Helsingissä - vieläpä yhdessä Eeron kanssa? Niina oli myyty viimeistään siinä vaiheessa, kun Eero lupasi, että ostaisi Niinalle jotain kivaa palkkioksi saamallaan 500 eurolla ja niinpä nuoripari alkoi suunnitella perjantaista reissuaan.

NUUSKANHAKU

Kaksikon suunnitelma oli seuraava:

Ensin heidän oli ajettava Tornioon noutamaan nuuskalähetys ja sieltä heidän tiensä veisi Helsinkiin ja sieltä takaisin. Vaikka he yrittäisivät olla kuinka nopeita, matkaan tuhrautuisi silti lähes vuorokausi aikaa. Niinpä nuorten oli varmistettava, etteivät vanhemmat soittelisi heidän peräänsä jatkuvasti ja vaatisi heitä tulemaan kotiin. Sekä Niina että Eero ilmoittivat vanhemmilleen etukäteen, että he menisivät perjantaina suoraan koulusta ystäviensä luo yökylään ja tulisivat näin ollen kotiin vasta lauantaina aamupäivällä. Tämän lisäksi Eero oli

kysynyt kaveriltaan autoa lainaan, sillä ei tietenkään voinut käyttää vanhempiensa ajoneuvoja - jompikumpi olisi varmasti huomannut, että auton mittariin oli yhtäkkiä ilmestynyt 1500 kilometriä ylimääräistä ajoa. Eeron ja Niinan tarkoituksena oli startata liikkeelle aikaisin perjantaiamuna, ajaa ensin Tornioon hakemaan nuuskalasti, kuljettaa se sovitulle tapaamispaikalle Helsinkiin ja ajaa sitten takaisin Kemiin. Nuoret laskeskelivat, että ehtisivät hyvin pysähdellä matkalla pariinkin otteeseen, jotta olisivat takaisin sopivasti lauantaiaamuna. Suunnitelma kuulosti heidän itsensä mielestä erinomaiselta, mutta kaikki ei mennyt kuin elokuvissa.

Kello oli aamukahdeksan, kun Eero kurvasi laina-autollaan Niinan kotipihaan ja noukki tytön kyytiin. Eero oli saanut kaveriltaan viestitse Torniossa sijaitsevan omakotitalon osoitteen, josta nuuskat tulisi noutaa ja ohjeet, kuinka niiden kanssa tulisi toimia. Perillä omakotitalon pihassa Eeroa odottelikin jo kolme aikuista miestä, joita Eero ei tuntenut entuudestaan. Miehet avasivat talon pihalla seisseen varaston oven ja alkoivat kantaa sen sisällä olleita nuuskalaatikoita Eeron auton takakonttiin. Suurehkoja pahvilaatikkoja oli niin monta, ettei Eero itsekään pysynyt enää laskuissa mukana. Laatikkoja oli liikaa, jotta ne olisivat mahtuneet auton tavaratilaan ja niinpä loput laatikoista lastattiin auton takapenkille. Kun pakkausoperaatio oli suoritettu loppuun, käynnisti Eero jälleen auton, peruutti pois omakotitalon pihasta ja pitkä matka kohti Helsinkiä pääsi alkamaan.

Eero ja Niina olivat ehtineet ajaa vain vajaan tunnin verran, he olivat hädin tuskin edes ohittaneet Kemiä, kun Eero risteyksessä odotellessaan huomasi kauempaa lähestyvän poliisiauton. Kylmä hiki kihosi välittömästi Eeron otsalle - kohtaaminen poliisin kanssa oli viimeinen asia, mitä hän tuolla hetkellä halusi ja hän katsoi parhaaksi jäädä risteykseen odottamaan hieman pidemmäksi aikaa, jotta poliisiauto ehtisi varmasti ohittaa heidät ennen kuin he jatkaisivat matkaansa. Eerolla oli kuitenkin epäonnea. Hän ei nimittäin tiennyt, että kaveri, jolta hän oli auton lainannut, oli unohtanut maksaa lakisääteiset ajoneuvoverot, eikä auto siksi ollut tieliikennekelpoinen. Tiellä Eeroa vastaan tulleet poliisit olivat mitä ilmeisimmin muuten hiljaisena aamuna syöttäneet Eeron ajaman auton rekisteritiedot hakuun ja huomanneet maksamattomat verot, minkä vuoksi he päättivät pysäyttää Eeron ja jututtaa tätä. Poliisit pysäköivät virka-autonsa tien laitaan ja toinen poliiseista lampsi kuljettajanpuoleiselle ikkunalle ja pyysi Eeroa avaamaan sen. Eero, joka yritti kaikin voimin peitellä hermostuneisuuttaan, rullasi ikkunan auki. Poliisi ehti tuskin avata suutaan, kun hänen nenäänsä kiiri voimakas nuuskan haju. Nopea vilkaisu auton takapenkille riitti kertomaan tarpeeksi.

“Sammuta auton moottori, astu ulos autosta ja avaa takaluukku, ole hyvä”, poliisi ohjeisti Eeroa, joka totteli kädet täristen.

Poliisit repivät yhden pahvilaatikon auki ja sen sisältä paljastui 27 tornia vahvaa, Oden-merkkistä nuuskaa. Auton tavaratilassa ja takapenkillä oli yhteensä 23 pahvilaatikkoa lisää ja niistä jokaisen sisältö oli samanlainen. Eeron ja Niinan kyydissä oli siis kaiken kaikkiaan 621 tornia eli 99,36 kiloa nuuskaa. Poliisille ei tilanteessa jäänyt muuta vaihtoehtoa kuin takavarikoida kaksikon saalis ja ottaa sekä Eero että Niina kiinni salakuljetuksesta ja veropetoksesta epäiltynä. Nuorten suurin pelko eli se, että heidän vanhempansa saisivat tietää asiasta, kävi sekin toteen, sillä viranomaisilla oli tilanteessa velvollisuus ottaa yhteyttä tuolloin vielä alaikäisen Niinan huoltajiin. Eero ja Niina katsahtivat tilanteessa toisiinsa kuin kysyen:

“Kuinka ihmeessä me oikein päädyimme tähän?”

TUTKINTA & PÄÄTÖKSET

Tapauksen esitutkinta siirtyi poliisiviranomaisilta Tullille. Molemmat kiinniotetuista nuorista olivat kuulustelujen aikana melko vaitonaisia. Eero kieltäytyi kertomasta viranomaisille, kuka oli se henkilö, jolta oli toimeksiannon saanut, sillä ei halunnut aiheuttaa pitkäaikaiselle kaverilleen ongelmia. Hän sanoi, ettei tiennyt, keitä nuuskat lastanneet miehet olivat, eikä omien sanojensa mukaan tuntenut myöskään sitä henkilöä, jolle nuuska oli tarkoitus luovuttaa Helsingissä. Eero sanoi, että he olivat vain sopineet tapaamispaikan, jossa Eeron tuli olla tiettyyn aikaan luovuttamassa tavara ja vastaanottamassa oma palkkionsa. Niina puolestaan sanoi, ettei ollut tiennyt nuuskasta yhtään mitään - hän oli vain lupautunut matkaseuraksi poikaystävänsä, ei muuta. Kun viranomaiset tiedustelivat Niinalta, että mitä tyttö sitten oikein oli olettanut pahvilaatikoiden sisältävän, ei tämä suostunut vastaamaan. Viranomaisten mielestä ei ollut epäilystäkään siitä, etteikö Niina olisi tiennyt, mistä matkassa oikeasti oli kyse.

Nuuskaa on laillista hankkia omaan käyttöön, mutta maksimimäärä tapahtumahetkellä oli 1000 grammaa per kalenterivuorokausi ja nuuska on ehdottomasti kuljetettava maahan itse. Nuuskaa ei siis ole laillista tuoda esimerkiksi kaverille tuliaisina. Eeron ja Niinan tapauksessa autosta löydettyä nuuskaa oli niin suuri määrä, ettei se mitenkään olisi voinut olla tarkoitettu ainoastaan omaan käyttöön, vaan nuuska oli selvästi tuotu maahan kaupallisissa tarkoituksissa, mistä seuraa verovelvollisuus. Tulliviranomaiset pitivät erittäin epätodennäköisenä, että nuuskalastista olisi maksettu minkäänlaisia veroja ja tästä syystä he ilmoittivat asiasta Verohallinnolle. Nuuska on valmisteverotuksen alainen tuote. Valmisteverotus kohdistuu pääasiassa tuotteisiin, joilla on vaikutuksia joko ympäristöön tai kansanterveyteen ja verotuksella pyritään näin myös hillitsemään tämänkaltaisista tuotteista koituvia ongelmia. Nuuskan kohdalla sovelletaan tupakkaveroa, mikä tarkoittaa sitä, että tupakkatuotteiden maahantuojien on maksettava veroa kaikista tupakkatuotteista, jotka vastaanotetaan ulkomailta. Vero tulee maksettavaksi siinä vaiheessa, kun tuotteet tuodaan Suomeen tai kun ne luovutetaan kulutukseen Suomen lain mukaisesti. Verovelvollisuus voi syntyä monella eri tapaa ja esimerkiksi henkilö, joka pitää hallussaan nuuskaa tai muita tupakkatuotteita, joiden valmisteveroja ei ole suoritettu Suomessa, voi olla verovelvollinen. Tässä tapauksessa valmisteveroa, eli tupakkaveroa, ei ollut maksettu, eikä asiasta ollut annettu Verohallinnolle myöskään minkäänlaista veroilmoitusta. Verohallinnon oli määriteltävä, kuinka suuri oli nuuskalastin yhteydessä vältetyn tupakkaveron määrä, joka nyt lankeaisi nuorten maksettavaksi

Verohallinto on vahvistanut nuuskalle keskimääräisen vähittäismyyntihinnan, jota se hyödyntää määrittäessään vältetyn veron määrää. Nuorten kannalta valitettavasti nuuskalle määriteltä vähittäismyyntihinta Suomessa on huomattavasti lähtömaa-Ruotsia korkeampi, mikä tarkoittaa sitä, että myös veron määrä on usein varsin suuri. Maksettavan veron määrään ei vaikuta millään tavalla verovelvollisen tulotaso tai varallisuus. Verohallinto määräsi Eeron ja Niinan maksamaan tupakkaveron yhteisvastuullisesti, mikä tarkoitti sitä, että Verohallinto katsoi yhtä lailla heidän molempien olleen vastuussa nuuskalastin hallussapidosta ja kuljettamisesta ja näin ollen molemmat olivat vastuussa myös

tupakkaveron maksamisesta. Yhteisvastuullisuusperiaatteen mukaan Verohallinto voi siis periä tupakkaveron kokonaisuudessaan kummalta tahansa. Jos velkaa peritään toiselta yli tämän oman osuuden, on velan maksaneella oikeus periä oma osuutensa takaisin toiselta yhteisvastuulliselta viivästyskorkojen kera. Jo tämä tuntui etenkin Niinasta epärealistiselta ja tunne vahvistui entisestään, kun nuoret kuuluivat heidän maksettavakseen langetetun tupakkaveron määrän. Verohallinto katsoi, että tässä tapauksessa nuuskalla vältetyn veron määrä oli hylly 41 700 euroa. Summa muodostui seuraavasti:

Eeron ja Niinan kyydissä oli ollut yhteensä 99 360 grammaa nuuskaa. Verohallinnon määrittämä, nuuskan keskimääräinen vähittäismyyntihinta oli tapahtumahetkellä 0,7 euroa/gramma, mikä tarkoittaa sitä, että koko lastin vähittäismyyntihinta oli 69 552 euroa. Tupakkaveron määrä puolestaan on 60 % tästä vähittäismyyntihinnasta, jolloin jäljelle jää hieman päälle 41 700 euroa. Eeron ja Niinan tapaus eteni lisäksi aina rikosprosessiin asti, mutta jo tässä vaiheessa oli selvää, että kävi oikeudessa sitten kuinka tahansa, lepäsi nuorten harteilla joka tapauksessa melko tuntuva verovelka.

NUORTEN REAKTIO & RIKOSPROSESSI

Eero ja Niina olivat Verohallinnon päätöksestä järkyttyneitä. Eeron mielestä määrätyn tupakkaveron määrä oli aivan liian suuri, sillä nuuskan alkuperäinen hinta Ruotsissa oli huomattavasti edullisempi, eikä maksettavaksi määrätty vero ollut hänen mielestään ollenkaan linjassa hinnan kanssa. Eero ei myöskään ymmärtänyt, miten ihmeessä hän saattoi olla velvollinen ilmoittamaan tai maksamaan minkään sortin veroja nuuskalastista, sillä eihän se ollut millään tavalla hänen omaisuuttaan. Hänhän toimi vain välikätenä, eikä hän ylipäättäen mitenkään ollut voinut tietää, oliko nuuskasta maksettu veroja tai tehty ilmoituksia vai ei. Yksi Verohallinnon päätöksen perusteista oli se, että nuuska oli selvästi sen suuren määrän vuoksi tarkoitettu kaupallisiin tarkoituksiin, mutta myös tämän Eero kiisti. Hänen mukaansa niillä tiedoilla, jotka hänellä koko tapauksesta oli, ei hän ollut voinut tietää, mihin tarkoitukseen nuuska oli menossa. Niina oli päätöksen johdosta vielä enemmän käänteisissä. Hän korosti, ettei hän ollut sekaantunut nuuskaan millään tavalla. Omasta mielestään Niina oli viaton sivustaseuraaja, joka oli vain lähtenyt poikaystävänsä matkaseuraksi - miten hän siis saattoi joutua vastuuseen kymmentuhansien eurojen suuruisen verojen maksusta? Mitä hän oli muka tehnyt?

Eero ja Niina toivat kuulusteluissa lisäksi esille sen, että nikotiinituotteiden kauppaaminen nuorten keskuudessa oli arkipäivää. Heidän koulussaan oli jo pidemmän aikaa pyörinyt niin sanottuja "vapediilereitä" eli nuoria, jotka tilasivat sähkötupakkaa ulkomailta ja myivät sitä sitten eteenpäin koulukavereilleen moninkertaisella hinnalla. Eerolle ja Niinalle sähkötupakan ja esimerkiksi nikotiinipussien kauppaaminen oli niin tavanomaista, etteivät he edes nähneet siinä mitään väärää - miksi nuuskan kohdalla tilanne oli muka erilainen? Nuoret kokivat epärealistiselta, että heitä rangaistiin, kun tämänkaltaista toimintaa oli lasten ja nuorten keskuudessa täysin tavallista. Viranomaiset luonnollisesti kiinnostuivat siitä, mitä Eerolla ja Niinalla oli asiasta sanottavanaan, sillä kaikki nuorten mainitsemat tuotteet kuuluivat yhtä lailla tupakkaveron piiriin ja niiden myynnistä ja hallussapidosta voitaisiin hyvin määrätä samantyyppiset verot maksettaviksi. Eero ja Niina olivat ajatelleet helpottavansa omaa tilannettaan kertomalla tällaisen toiminnan yleisyydestä, mutta onnistuivat ainoastaan osoittamaan, etteivät he tai muutkaan tupakkatuotteita kaupittelevat nuoret ollenkaan

ymmärtäneet, kuinka vakavasta asiasta todellisuudessa oli kyse. Esimerkiksi nuuskan ja sähkötupakan maahantuonti omaan käyttöön voimassa olevien rajoitusten puitteissa on laillista, mutta niiden myyminen on rikollista toimintaa, mikä ei Eeron ja Niinan kertoman perusteella selvästi ollut kaikkien tiedossa tai siihen oli ollut helppo lähteä mukaan sen enempiä asiaa ajattelematta, kun niin moni muukin toimi niin.

Kuten todettua, Eeron ja Niinan tapaus eteni aina rikosprosessiin asti. Heidän tapaustaan vastaavissa tilanteissa syyte voidaan nostaa törkeästä veropetoksesta, salakuljetuksesta tai vaihtoehtoisesti laittomaan tuontitavaraan ryhtymisestä. Törkeän veropetoksen kriteereinä on huomattavan taloudellisen hyödyn tavoittelemisen sekä erityinen suunnitelmallisuus ja siitä rangaistuksena on vähintään neljän kuukauden ja enintään neljän vuoden vankeusrangaistus. Salakuljetukseen syyllistyneen katsotaan joko tuoneen maahan tai vieneen maasta tavaraa, jonka tuonti tai vienti on kielletty ja joka edellyttää viranomaisen lupaa. Näin toiminut henkilö voidaan tuomita sakkoon tai enintään kahdeksi vuodeksi vankeuteen. Laittomaan tuontitavaraan ryhtymisellä puolestaan tarkoitetaan rikollisella tavalla maahan tuodun omaisuuden kätkemistä, hankkimista tai välittämistä ja rangaistuksena tällaisesta toiminnasta voi olla joko sakko tai korkeintaan puolentoista vuoden vankeusrangaistus. Kuten usein tämänkaltaisissa tapauksissa, joutuivat Eero ja Niina odottamaan oikeuden päätöstä pitkään. Odottelun mukanaan tuoma pelko ja ahdistus olivat läsnä päivittäin, kunnes tuomio vihdoinkin muutamaa vuotta myöhemmin saapui. Eero sai lopulta tuomion laittomasta tuontitavaraan ryhtymisestä ja Niina alaikäisyytensä vuoksi laittomasta tuontitavaraan ryhtymisestä nuorena henkilönä, sillä katsottiin, että kummallakin oli ollut tieto siitä, ettei heidän kuljettamansa nuuska ollut saapunut Suomeen laillisesti. Oikeus katsoi, etteivät nuoret olleet osallistuneet nuuskan laittoman maahantuonnin järjestämiseen, minkä vuoksi heille langetetut tuomiot olivat melko lieviä: Eero määrättiin 70 päivän ehdolliseen vankeuteen ja Niinalle puolestaan määrättiin 30 päiväsakkoa.

Eero ja Niina eivät voineet käsittää saamiaan rangaistuksia. He olivat ajatelleet, että kyseessä oli ihan pikkujuttu: käy viemässä nuuskalasti paikasta A paikkaan B. Näinhän vaikka kuinka monet toimivat päivittäin! Nuoret eivät olleet ollenkaan osanneet ajatella, että voisivat joutua näin valtaviin vaikeuksiin pienen palveluksen tekemisestä. Yli 40 000 euron verovelka ennen kuin kumpikaan oli edes kirjoittanut ylioppilaaksi? He eivät voineet olla pohtimatta, miten ihmeessä he sellaisen summan maksamisesta selviäisivät tai kuinka heidän saamansa tuomiot tulisivat vaikuttamaan heidän työnsaantiinsa jatkossa. Tulevaisuus näytti yhtäkkiä paljon synkemmältä - kaikki vain yhden huonon päätöksen takia.

LOPPUSANAT

Sen lisäksi, että Ruotsista tuodaan Suomeen omaan käyttöön lähes 15 miljoonaa nuuskarasiaa joka vuosi, on Tulli arvioinut, että nuuskan salakuljettajat käärivät Suomessa vuosittain noin 50-70 miljoonan euron tuotot. Tämä on verojen muodossa luonnollisesti pois myös valtion kassasta, sillä nuuskakiekkujen myynti tapahtuu poikkeuksetta pimeästi. Niin kutsuttu nuuskaralli ja sen myötä myös Tullin tekemien takavarikoiden määrä romahti sen jälkeen, kun nikotiinipussien myynti Suomessa vapautui keväällä 2023. Hallitus kuitenkin päätti ottaa nikotiinipussit tupakkaveron piiriin vuoden 2024 alusta alkaen, mikä tarkoittaa, että niiden hinnat nousevat tuntuvasti. Tämä voi hyvinkin johtaa siihen, että pian nikotiinipussit ovat nuuskan ohella suosittua tuontitavaraa Suomen ja Ruotsin rajalla. On

hyvä kuitenkin muistaa, että tupakkaveron piiriin kuuluvana tuotteena, myös niiden maahantuonnista voi rapsahtaa tuntuvat verovelat.

Jos jokin diili kuulostaa liian hyvältä ollakseen totta, tulisi hälytyskellojen soida, sillä helppoa rahaa ei ole olemassakaan. Älä siis ota vastaan säännöstenvastaisesti maahantuotuja tupakkatuotteita edelleenvälitettäväksi, äläkä tilaa tai hae niitä itse ulkomailta kaupallisiin tarkoituksiin. Jo pelkkä valmisteveron alaisten tuotteiden hallussapito voi tehdä sinusta verovelvollisen, jolloin pahimmassa tapauksessa verovelan vaikutukset varjostavat koko loppuelämäsi.

Ajankohtaiset, omaan käyttöön tulevien tupakkatuotteiden tuontirajoitukset voit tarkistaa osoitteesta tull.fi. Mikäli havaitset tupakkatuotteiden laitonta kauppaamista ympäristössäsi, voit vinkata asiasta viranomaisille nimettömästi. Vinkkikanavan löydät Verohallinnon omilta verkkosivuilta hakusanoilla “Anna vihje verovilpistä”.

<https://www.vero.fi/tietoa-verohallinnosta/yhteystiedot-ja-asiointi/asioi-verkossa/anna-vihje-verovilpista/>